

„Femte Juni“ havde ringet til Hotellet og spurgt efter ham. Hun skulde nu spørge fra Bestyreren, om Præsten vilde tale med Journalisten, naar han kom.

Mads Vestrup vendte sig bort og svarede Ja.

Han havde akkurat faaet spist sin Mad, da der igen blev banket; og før han fik sagt Kom-ind, stod der et Menneske i Døren.

Det var en lille, halvgammel Mand med opslaaet Frakkekrave og Hatten ned over Øjnene. Af hans Ansigt saaes kun en blaarød Næse og et pjusket Overskæg.

„Mit Navn er Carlsen — A B D,“ sagde han og tog først nu Hatten af. „Og det er altsaa Pastor Vestergaard, jeg har den Ære at hilse paa.“

„Vestrup hedder jeg.“

„Undskyld, min Herre! Det er desværre en af mine hundredeogsytten menneskelige Svagheder, at jeg forveksler Navne.“

Hr. Carlsen, med hvem der som en usynlig Ledsager var fulgt en kraftig Spiritusduft, tog uden Opfordring Plads paa den nærmeste Stol og slog sin Overfrakke tilside.

„Var det fra Dem, jeg fik det Brev for nogen Tid siden?“ spurgte Mads Vestrup.

„Ja vel! A B D Carlsen. Det var efter Ordre fra Chef-redaktøren, at jeg skrev til Dem. Forresten veed De maaske, at det er selveste Gamlefar, der har ønsket, at vi skal præsentere Dem for det københavnske Publikum.“

„Hvem er det, De taler om?“

„Har De ikke truffet Enslev ved et Møde i Sommer?